

LIBRIS

We know
books

**JOE
ABERCROMBIE**

**JUMĂTATE
DE
LUME**

Traducere din limba engleză
Liviu SZOKE

JOE ABERCROMBIE s-a născut în 1974 în Lancaster, Marea Britanie, și a urmat Universitatea din Manchester, unde a studiat psihologia. A activat apoi în domeniul producției TV, înainte de a deveni editor de film liber-profesionist. În 2002 a început să scrie *Tăișul sabiei* (Nemira, 2011). Cartea a fost publicată în 2006 în treisprezece țări și a fost urmată de alte două volume, *Fără îndurare* (Nemira, 2013) și *Puterea armelor* (Nemira, 2013), care au încheiat trilogia în 2008. A mai publicat volumele *Best Served Cold* (2009), *The Heroes* (2011) și *Red Country* (2012). Cea mai recentă serie a autorului este trilogia *Marea Sfârșămată*, al cărei prim volum a apărut în 2014.

NEMIRA

CUPRINS

I. PROSCRIȘI	7
CEI VREDNICI.....	9
ÎNTRE UMBRE.....	16
DREPTATE.....	25
FAMILIE.....	35
ÎNGENUNCHIND.....	40
ZALELE CADAVRULUI.....	53
OTRAVĂ.....	61
PIERDUT ȘI REGĂSIT.....	70
II. DIVIN ȘI INTERZIS	81
PRIMA LECȚIE.....	83
A DOUA LECȚIE.....	95
A TREIA LECȚIE.....	104
FURIA ZEILOR.....	110
PREGĂTIT SAU MORT.....	120
PUȚINĂ MÂNCĂRIME.....	127
BLESTEMAȚI SĂ FIE!.....	135
OMUL CARE S-A LUPTAT CU O CORABIE.....	144
VREMURI NEOBIȘNUTE.....	154
O ZI ROȘIE.....	167

BUCURIA LUPTEI.....	176
NU ESTE CA ÎN CÂNTECE.....	183
DE CE ARE NEVOIE GETTLANDUL.....	188

III. PRIMUL DINTRE ORAȘE	199
NOROC.....	201
ÎN SPATELE TRONULUI.....	208
PRIETENI VECHI.....	218
SPERANȚE.....	228
DISTRUGERI.....	238
UN NENOROCIT DE DIPLOMAT.....	245
FURIE.....	259
DATORII ȘI PROMISIUNI.....	267
PARTENERI CIUDAȚI.....	279

IV. FAPTE MĂREȚE	287
ADIO.....	289
SALUTĂRI.....	296
IDEI GREȘITE.....	304
SINGURI, ÎNTR-UN FEL.....	319
PĂZITORUL ALES.....	326
HALLEBY.....	335
FOC.....	340
RISENTOFT.....	348
LACURI ÎNGHEȚATE.....	353
LAȘITATE.....	360
LOCUL STABILIT.....	366
O EXPRESIE DĂRZĂ.....	374
OȚEL.....	382
SÂNGE.....	389
RĂSUFLARE.....	394
ÎN LUMINĂ.....	400
VINE O FURTUNĂ.....	408
MULȚUMIRI	412

LIBRIS

We know
books

I

PROSCRISI

CEI VREDNICI

El ezită doar o clipă, de ajuns însă ca Thorn să-l lovească în testicule cu rama scutului.

Chiar și peste vacarmul iscat de ceilalți băieți, care strigau la ea că va pierde, îl auzi pe Brand gemând.

Tatăl lui Thorn îi spunea mereu că *momentul în care te vei opri va fi momentul în care vei muri*, iar ea își trăise viața, fiindu-i bine, dar și rău, de cele mai multe ori ascultând de acel sfat. Așa că strânse din dinți și scoase un mârâit războinic – expresia ei favorită, la urma urmei – și se repezi la Brand mai hotărâtă ca oricând.

Îl izbi cu umărul, iar scuturile se ciocniră și se frecară unul de celălalt, în timp ce el se dădu înapoi împleticindu-se pe plajă, aruncând nisip în toate părțile cu călcâiele și schimonosindu-se de durere. Încercă să o lovească, dar ea se lăsă în jos și-și roti sabia din lemn izbindu-l chiar în pulpă, sub marginea cămășii din zale fluturânde.

Spre lauda lui, Brand nu căzu, nici măcar nu țipă, ci doar sări în spate și se strâmbă. Thorn scutură din umeri, așteptând să vadă dacă Maestrul Hunnan va striga victorie pentru ea, însă el stătea tăcut precum statuile din Sala Zeilor.

Unii instructori se purtau de parcă săbiile de antrenament chiar erau reale, strigându-le să se oprească doar atunci când,

în mod normal, o sabie din oțel ar fi urmat să dea o lovitură decisivă. Însă lui Hunnan îi plăcea să-și vadă elevii puși la pământ și răniți, pentru a le servi ca învățătură de minte. Doar zeii știau, Thorn învățase pe propria piele destule lecții în careul de antrenament al lui Hunnan. Era și ea bucuroasă să predea câteva.

Așa că îi aruncă lui Brand un zâmbet zeflemitor – a doua ei expresie favorită, de fapt – și strigă la el:

– Hai, lașule!

Brand era puternic ca un taur și știa să se lupte foarte bine, însă se clătina, era obosit, iar Thorn se asigurase că panta plajei era de partea ei. Îl țintui cu privirea, evită o lovitură, apoi alta, după care alunecă pe sub sabia ce-i trecu pe deasupra capului cu o mișcare moale, lăsându-i lui Brand o parte a trupului expusă. *Cel mai bun loc în care să-ți înfîgi sabia este în spatele inamicului tău*, îi spunea întotdeauna tatăl său, însă partea laterală a corpului era la fel de bună. Sabia ei din lemn se izbi de coastele lui Brand cu o bufnitură de buștean care crapă, făcându-l să se clatine neajutorat, iar pe ea, să rânjească mai larg ca niciodată. Nu există plăcere mai mare pe lumea asta decât să lovești pe cineva așa cum trebuie.

Își sprijini talpa cizmei pe dosul lui, împingându-l în genunchi în apa ultimului val, împrăștiind stropi în toate părțile, iar marea care se retrăgea îi luă cu ea sabia și i-o aruncă apoi pe plajă, lăsând-o împotmolită în buruieni.

Thorn veni mai aproape și Brand se chirci, uitându-se în sus la ea, cu părul ud lipit de față și cu dinții însângerați de la lovitura cu capul în figură pe care o primise mai devreme. Poate c-ar fi trebuit să-i pară rău pentru el. Însă trecuse mult timp de când Thorn nu își mai permitea să aibă păreri de rău.

În schimb, îi apăsă gâtul cu sabia ei din lemn crestată la vârful și zise:

– Ei bine?

– În regulă, îi răspunse el dându-i sabia la o parte lipsit de putere, de-abia fiind în stare să-și tragă sufletul ca să vorbească. Sunt terminat.

– Ha! îi strigă ea în față.

– Ha! strigă ea și la băieții descurajați din jurul careului de antrenament.

– Ha! strigă ea chiar și la Maestrul Hunnan și-și înalță triumfătoare sabia și scutul în aer, agitându-le către cerul din care cădea o ploaie mărunță și deasă.

Urmară doar câteva aplauze anemice și câteva murmure. Aici mai fuseseră aplaudate victorii mult mai puțin importante cu mult mai mult entuziasm, însă Thorn nu se afla aici pentru aplauze.

Ea se afla acolo pentru a câștiga.

Câteodată o fată este atinsă de Mama Război, pusă între băieți în careul de antrenament și învățată să lupte. Printre copiii mai mici există întotdeauna câteva, însă cu fiecare an ce trece ele se transformă în lucruri mai potrivite, apoi se întorc împotriva acestor lucruri, după care se țin la ele, sunt bruscate, intimidat și bătute, până când buruienile dezonorante sunt exterminate și doar florile glorioase ale bărbăției mai rămân.

Dacă vanstermanii trec granița, dacă insularii debarcă în urma unui raid, dacă hoții sosesc în miez de noapte, femeile Gettlandului găsesc imediat săbii și luptă până-și dau viața, ba chiar unele dintre ele o fac cu mare succes. Întotdeauna a fost așa. Însă când o femeie a trecut ultima dată testele, a făcut jurămintele și și-a câștigat locul într-un raid?

Existau povești. Existau cântece. Însă nici chiar Bătrâna Fen, care era cea mai în vârstă persoană din Thorlby și, ziceau unii, din lume, nu mai văzuse vreodată asemenea lucru de-a lungul zilelor sale fără de număr.

Până acum.

Toată munca aia. Tot disprețul. Toată durerea. Însă Thorn trecuse peste ele. Închise ochii, simțind cum vântul sărat dinspre Marea Mamă îi săruta chipul transpirat și gândindu-se ce mândru ar fi fost tatăl ei.

– Am trecut, șopti ea.

– Încă nu.

Thorn nu-l văzuse niciodată pe Maestrul Hunnan zâmbind. Însă nu-i mai văzuse nici încruntătura atât de sumbră.

– Eu hotărăsc teste pe care o să le dai. Eu hotărăsc când o să le treci.

Se uită la băieții de vârsta ei. Băieți de șaisprezece ani, unii deja mândri pentru că trecuseră teste cu bine.

– Rauk. Tu ești următorul care se va lupta cu Thorn.

Rauk înalță dintr-o sprânceană, apoi o privi pe Thorn și ridică din umeri.

– De ce nu? zise el și păși printre colegii lui în careul de antrenament, legându-și scutul strâns și înhățând o sabie de antrenament.

Era un tip crud și abil. Nu la fel de puternic ca Brand, însă nici pe departe la fel de ezitant. Totuși, Thorn îl mai învinsese și...

– Rauk, continuă Hunnan, ațintindu-și degetul cu încheieturi groase și plimbându-l de colo până colo, Sordaf și Edwal.

Scânteia triumfului se scurse din Thorn precum picăturile de apă dintr-o cadă spartă. Urmă un murmur general printre băieți, în timp ce Sordaf – mare, încet și cu puțină imaginație, dar oricând pregătit să calce în picioare pe cineva căzut la pământ – păși cu greutate pe nisip, făcându-și de lucru cu degetele-i groase prin cataramele cămășii sale din zale.

Edwal – rapid, cu umeri înguști și cu plete maronii – nu se mișcă din loc. Thorn crezuse întotdeauna despre el că se numără printre cei mai de treabă.

– Maestre Hunnan, noi suntem trei...

– Dacă vrei un loc în raidul Regelui, zise Hunnan, o să faci ceea ce trebuie.

Cu toții își doreau un loc. Și ei își doreau un loc în raid, aproape la fel de mult ca Thorn. Edwal privi încrunțat în stânga și-n dreapta, însă nimeni nu zise nimic. Ieși ezitant dintre ceilalți și ridică de jos o sabie din lemn.

– Nu e corect.

Thorn se obișnuise ca mereu să aibă pe chip o expresie de dârzenie, oricât i-ar fi fost sortii de potrivnici, însă acum glasul îi sună ca un behăit disperat. Ca al unui miel neajutorat, mânat spre cuțitul măcelarului.

Hunnan o ignoră pufnind.

– Careul ăsta e un câmp de luptă, fato, iar câmpul de luptă nu e corect. Consideră asta ca pe ultima ta lecție aici.

Urmară câteva chicote răzlețe. Probabil dinspre cei pe care-i umilise când îi învinsese. Brand privea de sub câteva șuvițe rebele de păr, mângâindu-și cu o mână gura însângerată. Alții își țineau privirile în pământ. Cu toții știau că nu este corect. Nu le păsa.

Thorn își încheștă fălcile, își ridică mâna cu care ținea de obicei scutul către săculețul de la gât și îl strânse cu putere. Era ea singură împotriva lumii de mult timp, mai mult decât își aducea aminte. Thorn era o luptătoare, și nimic altceva. Le va oferi o luptă pe care n-o vor uita prea curând.

Rauk smuci din cap înspre ceilalți, iar ei începură să se împrăștie, căutând să o înconjoare. Probabil că nu era cea mai proastă idee. Poate că, dacă ar fi lovit suficient de repede, l-ar fi ales pe unul dintre ei și și-ar fi putut crea o urmă de șansă împotriva celorlăți doi.

Îi privi în ochi, încercând să-și dea seama ce vor face în continuare. Edwal, indecis, stând mai retras. Sordaf pregătit, cu scutul ridicat. Rauk, legănându-și sabia, parcă arătând-o mulțimii.

Să scape măcar de zâmbetul ăla al lui. Să i-l transforme într-unul însângerat, iar atunci o să fie satisfăcută.

Zâmbetul îi păli atunci când ea scoase strigătul de luptă. Rauk îi pară prima lovitură cu scutul, dându-se un pas în spate, apoi mai pară o lovitură, făcând să sară așchii, după care Thorn îl păcăli cu o mișcare a ochilor, făcându-l să-și înalțe scutul, lăsându-se în jos în ultimul moment și dându-i o lovitură ca de coasă în șold. El zbieară, răsucindu-se într-o parte și lăsându-și ceafa expusă. Ea își ridică deja sabia.

Văzu o fulgerare cu coada ochiului și auzi un trosnet grețos. De-abia simți când căzu la pământ. Însă, deodată, nisipul îi veni cu repeziciune în întâmpinare, după care se trezi holbându-se prostește la cer.

Asta e problema când te repezi la unul singur și-i ignori pe ceilalți doi.

Pescărușii țipau în văzduh, rotindu-se.

Turnurile orașului Thorlby se conturau negre pe cerul strălucitor.

Mai bine te-ai ridica de jos, îi zise tatăl ei. N-o să câștigi nimic zăcând pe spate.

Thorn se rostogoli leneș, cu săculețul alunecându-i de sub guler și legănându-se la capătul șnurului, simțind cum fața întreagă îi zvâcnește.

Apa năvăli rece în sus pe plajă și în jurul gleznelor ei. Îl văzu pe Sordaf tropăind spre ea și auzi o trosnitură ca de ramură ce se rupe.

Încercă apoi cu greutate să se ferească, dar cizma lui Rauk o izbi în coaste și-o rostogoli, făcând-o să tușească.

Valul se retrase departe de ea, în timp ce sângele îi gâdila buza superioară, scurgându-se, pic-pic, pe nisipul umed.

– Să ne oprim? spuse Edwal.

– Am zis eu să vă opriți? se auzi glasul lui Hunnan, iar Thorn își încleștă pumnul în jurul mânerului sabiei, adunându-și puterile pentru un ultim efort.

Îl văzu pe Rauk venind către ea și-l apucă de picior când încercă să o lovească, strângându-i-l la piept. Se ridică iute, mârâind la el, iar el pică pe spate, fluturând din mâini.

Se împletici către Edwal, mai mult prăbușindu-se decât atacând, în timp ce Marea Mamă, Pământul Tată, chipul încruntat al lui Hunnan și fețele iscoditoare ale băieților îi jucau în fața ochilor. El o prinse, mai degrabă susținând-o în picioare decât încercând să o doboare. Ea îl înhăță de umăr, cu încheieturile mâinilor răsucite, cu sabia smulsă din mână, lăsându-se pe spate, căzând în genunchi și ridicându-se, cu scutul lovindu-i-se de corp la capătul legăturii de care era ținut. Se răsuci, scuipând și înjurând, după care încremeni.

Sordaf stătea drept, cu sabia atârnată legănându-i-se ușor, și se holba.

Rauk zăcea proptit în coate pe nisipul umed, privind cu ochii căscați.

Brand stătea între ceilalți băieți, cu gura căscată, holbându-se cu toții.

Edwal deschise gura, însă îi ieși doar un bolborosit ciudat, ca un vânt. Scăpă sabia de antrenament jos și săltă cu greutate o mână, pentru a-și pipăi gâtul.

Acolo se găsea mânerul sabiei lui Thorn. Lama din lemn se rupsesese când Sordaf călcase pe ea și tot ce rămăsese era o așchie lungă. Așchia era înfiptă în gâtul lui Edwal, din vârful prelingându-se picături roșii.

– Zei, șopti cineva.

Edwal căzu în genunchi și scuipă o spumă însângerată pe nisip.

Maestrul Hunnan îl prinse când se prăbuși pe o parte. Brand și încă vreo câțiva se adunară în jurul lor, strigând cu toții în același timp. Thorn de-abia le deslușea cuvintele peste bubuitul propriei inimi.

Rămase în picioare clatinându-se, cu fața pulsându-i și cu părul ciufulit fluturându-i în ochi din cauza vântului, întrebându-se dacă nu cumva totul era un coșmar. Cu siguranță asta era. Închise ochii. Se rugă să fie așa.

Ca atunci când o conduseseră la trupul tatălui ei, palid și rece sub cupola Sălii Zeilor.

Însă totul fusese real, ca și acum.

Când deschise ochii, băieții încă mai erau îngenuncheați în jurul lui Edwal, așa că tot ce putu vedea erau cizmele lui, nemișcate. Șiroaie negre se scurgeau în nisip, apoi Marea Mamă trimise un val și le făcu roșii, apoi roz, apoi le mătură și le făcu să dispară.

Pentru prima dată după mult timp, Thorn se simți speriată cu adevărat.

Hunnan se ridică încet și tot încet se răsuci. El privea întotdeauna încruntat, mai ales pe ea. Însă acum avea o lucire în ochi, așa cum fata nu mai văzuse niciodată la el.

– Thorn Bathul! își îndreptă spre ea un deget înroșit. Te numesc ucigașă.

ÎN TRE UMBRE

- Fă ce se cuvine, i-a zis lui Brand mama sa în ziua în care a murit. Stai în lumină.

Nu prea înțelesese ce înseamnă să faci ce se cuvine la vârsta de șase ani. Nu era sigur că începuse să-și dea seama nici acum, când avea șaisprezece ani. La urma urmei, iată-l aici, irosind ceea ce-ar fi trebuit să fie cel mai mare motiv de mândrie pentru el în încercarea de a-și da seama care e lucrul cel mai potrivit pe care să-l facă.

Era o mare onoare să fie de gardă lângă Jilțul Negru. Să fie acceptat ca războinic al Gettlandului în fața zeilor și-a oamenilor. Doar se străduise din greu, nu? Își vărsase sângele pentru asta? Își câștigase poziția? Își aducea aminte că, de când se știa, visul lui fusese să stea echipat alături de frații săi pe pietrele sfinte ale Sălii Zeilor.

Dar nu se simțea ca și cum ar fi stat în lumină.

- Mă îngrijorează raidul acesta asupra insularilor, zicea Părintele Yarvi, făcând un gest larg cu mâna pentru a-și susține argumentul, așa cum se părea că o fac toți Preoții. Marele Rege a interzis ca săbiile să fie scoase din teacă. O să fie foarte nemulțumit.

- Marele Rege interzice orice, zise Regina Laithlin, cu o mână pe burta ei umflată, de gravidă, și e nemulțumit de tot ce se întâmplă.

Alături de ea, Regele Uthil se aplecă în față în Jilțul Negru.

- Între timp, le poruncește insularilor, vanstermanilor și tuturor lingăilor pe care îi poate supune să-și scoată săbiile din teacă împotriva noastră.

O furie intensă îi cuprinse pe bărbații și femeile de vază ai Gettlandului adunați în fața postamentului. Cu o săptămână înainte, vocea lui Brand s-ar fi auzit cel mai tare dintre toate.

Însă acum nu se putea gândi decât la Edwal, cu sabia de lemn înfiptă în gâtul din care-i curgea un șuvoi roșu, în timp ce scotea zgomotul acela ca un guițat de porc. Ultimul pe care avea să-l mai scoată vreodată. Și la Thorn, clătînându-se pe nisip, cu părul lipit de fața-i murdară de sânge și cu falca atârându-i, când Hunnan o numea ucigașă.

- Două dintre corăbiile mele, luate!

O negustoreasă, cu o cheie ca o bijuterie legănându-se la gât, își agita pumnul în direcția postamentului:

- Și nu doar încărcătura pierdută, ci și echipajul omorât!

- Iar vanstermanii au trecut granița din nou! se auzi un răcnet puternic dinspre mulțimea de bărbați adunați în sală. Și ferme incendiate, plus oameni vrednici de-ai Gettlandului luați sclavi!

- Grom-gil-Gorm a fost văzut acolo! strigă cineva, și simpla menționare a numelui umplu cupola Sălii Zeilor de murmure pline de blesteme. Cel Care Frânge Săbiile însuși!

- Cu sânge trebuie să plătească insularii, mârâi un războinic cu un singur ochi, apoi vanstermanii și Cel Care Frânge Săbiile la rândul lor.

- Normal că trebuie! strigă Yarvi la mulțimea ce bombănea, ridicându-și mâna stângă schiloadă, asemănătoare cu un clește de crab, pentru a-i calma, însă întrebările sunt când și cum. Cei înțelepți își așteaptă rândul, iar noi nu suntem în niciun caz pregătiți pentru un război cu Marele Rege.

- Trebuie să fim întotdeauna pregătiți pentru război. Uthil își răsuci cu blândețe mânerul sabiei, făcând ca lama dezgolită să scânteieze în semiîntuneric: Sau niciodată.